

Ми і наш світ

У нас удома скрізь хтось живе. У спальні під диваном живе Вовк. Нехай мама скільки хоч запевняє, що вовк надто великий, аби поміститись під диваном, а я все одно знаю: він там таки є! Може, то вовк якийсь кімнатний, може, він зовсім невеличкий, але ж вовк, і не десь, а під нашим диваном. Хіба не було такого, що ми з сестричкою влаштували на дивані стрибки в висоту, тоді попадали горілиць у різні боки й відсапуємось, а тут серед тиші я-а-ак бренькне в дивані?! Бренькнуло й різко замовкло, тільки луна прокотилася... Летіли ми кулями через усі кімнати надвір і отямились аж у кінці саду в бур'янах. Стоїмо й репетуємо. Хто ж то був, як не Вовк?

А ще у спальні є темний куток за шафою. Мама каже, що в ньому цвіте стіна. Ну, квітів я не бачила, а стіна мокра, чорна й холодна. Сестричка там переховує свої скарби: всякі фантики, скельця, золотий камінчик. І даремно. Бо, гляди, потягнешся колись до коробочки, а звідти тільки ррраз! — мокра чорна рука вискочить. Авжеж, там живе Чорна Рука. Вона схожа на наші руки, коли їх вимастити мулом у потічку, що тече від колонки між болотяні півники. Але — страшніша. Тому й не просіть мене зайти до спальні просто так.

У малину теж не піду. Не через те, що в ній кропива, рівна зі мною. А через те, що там, у малині, живуть страшні волохаті Гусениці. Мама переконує,

що вони не кусаються, але ж як можуть не кусатися ті, що так безшумно й хижо повзають?..

А навпроти нас живе Баба Яга. Тобто насправді вона буцімто баба Ївга, та хіба я не чула, про що тітка Маруся розповідала мамі? І про засушену жабу, начеплену на тин, і про закопану на вуглі хати хустинку з цвинтарною землею. Бачте, баба Ївга й досі сердита, що тітка Маруся не пішла за її сина!..

Про це я добре пам'ятаю. Тож коли баба Ївга-Яга простягає мені гарне червонобоке яблуко, не сподівайтесь, що я його з'їм. Візьму, звісно, щоб не прогнівити стару. Подякую, бо ж таки

чемна дитина. А тоді як пожбурю в кропиву! Щоб і мені не було, як Білосніжці!

Коли тато з мамою кудись ідуть, ми завжди залишаємось у великій світлій вітальні, а до спальні двері міцно-преміцно зачиняємо.

Якщо дуже довго сидіти у вітальні, хоч би й великій та світлій, а наші все не повертаються, приходять Нудьга. Вона живе в нас між сараєм і штахетами, де й трава не росте, а землю встелено черешневими кісточками. Нудьга не страшна. Хіба що слизька й липка. Прийде, повисне на тобі, як холодець, — спробуй позбудься!

Несподіване знайомство

Отож сидимо ми якось вдома самі. Нудьга підставила сестричці підніжку моєю ногою, а мене боляче штурхнула сестриччиним ліктем. І домоглась таки свого: понадувалися ми й поодвертались одна від одної. Ні, першою не забалакаю. Нізащо!

Коли це звідкілясь — чийсь приглушений голос:

— А чи не втекти б вам, дівото, ж дому? Чим би дитя не тішилошь, аби не плакало. Ге ж?

Що? Де? Переглядаємось обидві настрашено. Голос наче від дзеркала?

— Тут я, тут! Ви як у воду дивитесь! — прошепелявило у відповідь. — Тільки

жвільніть мене, будь лашка, жвідши швидше!

Ну, вовк не вовк. На Ягу теж не схоже. Чорна ж Рука говорити не вміє. То хто?

— Та швидше, прошу! Пенжлик, фарби нешіть!

Ми кинулися шукати.

— Боже, пішла по машло, та й в печі погашло! Мерщій шюди! — аж розпиналося дзеркало.

— Нюша, малюй нюша!

Не зовсім тямлячи, що роблю, я мазнула на дзеркальній поверхні якийсь гострячок. Гострячок миттю ворухнув ніздрями й радісно засопів:

— Тепер очі!